

HORTOBÁGY CÍMERE ÉS RÉSZLETES CÍMERLEÍRÁSA

Hortobágy pusztasága a legeltető állattartás ősidőig visszanyúló területe, amelyen tavaszi zöldárkor igen körülményessé vált a közlekedés. Címeralkotó motívumai e témakörből kerültek ki.

A település címere középpüth vágott pajzs, melynek felső részét hasítás osztja ketté. A jobb felső mező vörössel és ezüsttel hétszer vágott. A bal felső kék mező zöld halmán ezüst daru (a csőre és lába arany) fordul és lép jobbra, fejénél jobbra fogyó, ezüst hold, balra tizenkét sugarú, arany nap. A vágás alatt zöld mezőben, arany hármashalmon jobbra forduló, ágaskodó fekete lovon kék gatyát, kék inget, fekete kalapot, lajbit és csizmát viselő csikós fekete nyelű és szíjzatu karikás ostort csördít. A lovas felett a kilenclyukú ezüst híd rajzolódik ki. A címer sisak és foszlányok nélküli.

Hortobágy címere kifejezi egyrészt a település eredendő magyar voltát és jellegét, a XV. század elejétől már jól adatolható vizenyős és mocsaras vidékét, amely a vízi madaraknak kiváló fészkelőhelyet nyújtott, a költözőknek pedig átmeneti szállást. A szürke daru (*Grus grus*) ennek a tájnak a jellegzetes védett madara, de a magyarságnak is megbecsült ősi vadmadara; pozitív szimbolikája rendkívül változatos. A magyar irodalomban és költészetben említése gyakori. A nappal és a holddal együtt egyben a lakosság hitét és hűségét is jelképezi.

Az ősi pusztai életmódot idézi fel az ágaskodó paripa (nóniusz fajta), rajta a csikós legjellegzetesebb eszközével, a karikás ostorral. Az egykori közlekedési viszonyokra és a hajdani vízjárásokra hívja fel a figyelmet a táj legjellegzetesebb építménye, az 1827-1833 között készült Kilenclyukú híd.

